

En ilddåp.

Av Theo Volckmar.

En 17 timers tur til Nord-Trolla i Innerdalen.

Ja, kjære leser, nå er De altså kommet til det avsnitt i boken som er viet klatresporten. Kanskje er De av den kategori som sier at klatring er noe tull som bare overspente og dumdristige guttunger driver, eller De er en av dem som gjerne vil være med, men som er fylt av alskens betenkeligheter som svimmelhet, livsfare o.s.v. Jeg ber Dem i alle fall lese, for jeg skal prøve å gi en skildring av hvordan en klatretur arter seg. Det er en typisk tur med de opplevelser som bare klatringen gir en.

Jeg har kalt min artikkel «En ilddåp», og det sikter til Lars som var med oss for første gang. Han fikk en dåp som gjorde ham til fanatisk klatrer. Lars og jeg skulle møte Per i Innerdalen. Vi beregnet å være der en dag før ham, så jeg fikk lære Lars de viktigste «regler» i sporten. Men det viste seg at den gode Per kom samtidig med oss, så noen trening ble det ikke anledning til.

Neste dag startet vi i fint vær kl. 9,30 og tok med bare 8 skiver brød hver, samt et 40 m. tau, 3 holter og en isøks. Jeg hadde tenkt å prøve Nordlige Trolla hvor jeg er kjent og hvor jeg visste vi kunde få satt Lars på prøve. Vi valgte å gå mere rett på toppen og ikke etter eggen som jeg gjorde sist (se Kr.sund Turistf. Årbok 1945). Da vi kom oppunder fjellet, fant Per og jeg snart en rute med kikkerten og så la vi iveri. Det ble kravling på alle fire i nesten tre timer. Etter å ha sparket oss opp en uendelig lang og bratt bre, hev vi oss ned under en hammer og fikk pusten igjen. Lars var «lang i maska» og skottet bort på tauet som ennå var ubrukt, og syntes tydeligvis at dette lignet ikke det aller minste på det han hadde

forestilt seg. Per var taus og gnaven før han kom rett fra nordveggen på Romsdalshorn og var således meget forvent når det gjaldt luft under hælene.

I og med hammeren ble imidlertid terrenget mere og mere steilt og bød på den rette vinkel for klatring. Skulde Lars få smake tauet rundt livet, så var det på tide nå. Virkningen var som ventet. Lars ble rastløs og opphisset og i Pers blick tendtes gløden og ble fort til flamme da han hjalp Lars på med tauet. Vi bandt Lars inn på midten da han jo var nybegynner. Per kom sist med sekken. Etter at Lars hadde fått de siste instruksjoner om hvordan han skulde forankre meg, la jeg iveri. Da jeg var kommet ca. 10 m. opp fant jeg fin forankring og ropte klart til Lars. Han tok de første famlende «skritt» om jeg må si, men kom forbausende fort opp. Jeg behøvde ikke spørre om hvordan han likte det. Det framgikk så tydelig at vi måtte fortsette denne ruten selv om den ikke så helt enkel ut, for Lars var nå ikke til å styre i sin iver. Omkring kl. 1 så jeg at det bare var to-tre opptak igjen før vi var oppe på eggen. Det første så vrient ut, så jeg foreslo en liten mathvil før denne dyst. Det ble mottatt med taust samtykke, og vi spiste i taushet og startet igjen i taushet. Det er rart med klatringen. En blir likesom ett. Ord blir så unødvendige. Vi satt på en knapt 1 meter bred hylle, men Lars hadde en ideel forankring for meg da jeg startet. Det var her temmelig meget mose på fjellet, selv om det første stykket var loddrett. Men gode tak var det, så jeg kom fort opp og begynte å lete etter forankring. Det var dog lettere sagt enn gjort for alt hva jeg tok i var løst. Til slutt ropte Lars at det bare var en meter tau igjen, da var det ingen annen råd enn å be ham ta av tauet og gi meg mere. Det ble gjort og jeg fortsatte min letning oppover. Jeg må si jeg ble litt nervøs på slutten da det ble ropt at det bare var 5 m. igjen av hele tauet, men bare et lite stykke lengere oppe fant jeg mor Norge, forankret trygt og ropte klart nedover. Da Lars kom opp sa han, at han ikke hadde likt seg da han måtte ut av tauets trygge favn selv om hylla var bred nok. Det er nå så rart med det tauet, da. Per var ikke blid da han kom opp, for han hadde ikke lagt merke til mitt: «Se opp» før jeg kastet ned tauet med den følge at han fikk hele greia samt mose og småstein

Målet nådd

R. Arentz Hansen

i hodet. Nå var det fort gjort å krabbe opp på eggen og få den første lønn etter strevet. Og denne lønnen er prakifull på Trollæggen. Det hele kommer så plutselig. Man slenger seg opp på eggen som er temmelig smal og får med ett den prakifulle Grasdalen i fugleperspektiv. Grasdalen er vill og innestengt og har i mange år vært tilholdssted for en stor oksedrift på fetekur. Dyrene er vanskelig å få øye på fra denne høyden, men erfaringen fra tidligere turer er å la en stein gå utfor. Da løftes straks et samstemmig brøl opp til oss fra såvel konfirmanter som bestefedre. Jeg tror det skulle en øvet toreador eller en gammel-jomfru med paraply til for å passere Grasdalen.

Vi satt stumme og nød synet av Vinnufjell med sin grønne isbre og drakk kaffepulver blandet med isvann og spiste to av våre skiver. Klokken var nå ca. 17. Det var lovlig sent, men Per og jeg overga oss for Lars som nå var helt vill av tinderangelen og ville til topps. For å unngå «dilirium tindiensis» med ham, bandt vi ham forsvarlig inn i tauet og fortsatte. Det var fine renner med gode tak dette

siste stykket og kl. 19 stod vi ved varden etter meget god og fornyelig klatring.

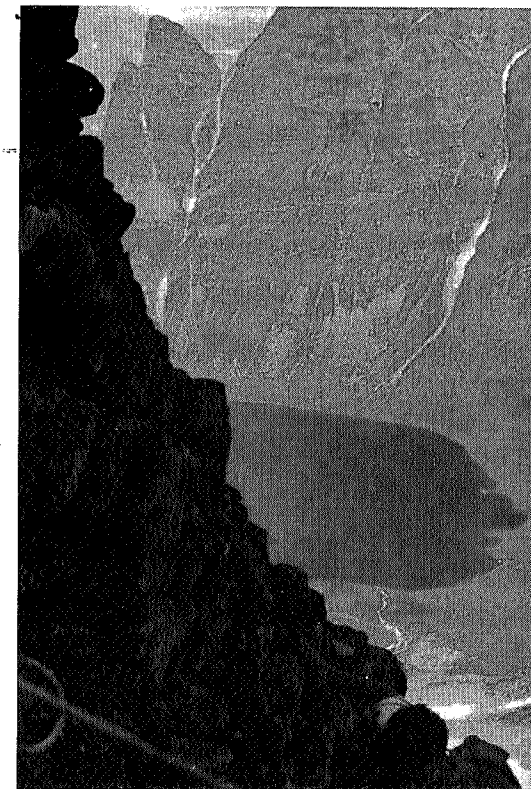
Tøppen dannes av et ca. 10 kvadratmeter stort platå, hvor det var rikelig med plass til å strekke seg ut og nyté pipehvilen i den stille aftenstund. Utsikten er meget imponerende, omenn ikke fullt så storslagen som fra Stor-Trolla. Lars nød synet i fulle drag, men Per og jeg hadde en beklemmende følelse av at vi hadde gapt over for meget denne gangen. Solen var allerede kommet betenkelig lavt på himmelen og vi hadde bare tre skiver mat igjen pr. mann. Værgudene var dessuten i full sving med å trekke ned rullegardinet og skru på dusjen, og vi to visste at det i styggvær var en lang og slitsom nedtur som lå foran oss. Skulde vi ha håp om å få tilbringe iethvertfall en del av natten i våre gode senger på Innerdalshytta, måtte vi gjøre unna de vanskeligste passasjene på eggen før det ble for skumt. Derfor satte vi brutalt igang igjen. De to rennene ned fra toppen kvikket oss opp med noen fine nedfiringer i dobbelt forankring, men da vi nådde vårt utgangspunkt på eggen kom dusjen. Vi kunde formelig se hvordan tinderangelen langsomt men sikkert ble vannet ut av Lars, men hans humør var helt waterproof. Per og jeg bestemte oss for å fortsette bortover eggen for å nå dens laveste punkt Snøskaret, hvor breen går helt opp og hvor vi mente å kunne regne med å få fine glissader som vilde spare oss for slit og tid. Det ble en lang og anstrengende klatring bortover eggen som er meget smal og luftig og er gjennombrutt av dype skar som man må ned og opp igjen på den annen side. Klokken var nå blitt 22 og det begynte å mørkne. Under en liten hvil tittet dog de siste rester av aftensolen fram og den skapte en stemning som jeg tror ingen av oss før har opplevet eller får oppleve. Eggen bortover var nå fri for skodde helt opp til Store Trolla. Den tegnet seg vill og forreven mot en svartblå himmel. Vi kunde ikke skjelve detaljer, bare silhuetten med sine fantastiske og groteske former.

Det var tordenluft etter den tropiske sommerdagen og over Sundalsfjellene trakk det opp et uvær. Plutselig sto 2 regnbuer over Trollaeggen skarpt avtegnet mot tordenværets blygrå, nå nesten bekksvarte teppe. Men det var ikke alminnelige regnbuer. De krummet seg om eggen som tønnehånd og beskrev den fulle sirkel, bare

brutt av eggen vi stod på. I centrum pekte Trollas truende topp ned på oss ynkelige kryp som våget å forstyrre dens nattefred. Nede i Innerdalen var det klart, og Tårnet speilet seg ildrødt i Giklingdalsvatnet. Røiken steg rolig opp fra hytta, ja hele landskapet formelig åndet av fred (og en god seng). Men da vi så ned i Grasdalen var bildet et annet. Den var fullpakket av purpurrød skodde som sydet og kokte nede i avgrunnene tusener av fot under oss. Opp gjennom denne helveteskjelen lød brølene fra oksene. Det var fan-

tastisk. Jeg tror ikke salig Dante hadde verre hallusinasjoner. Og midt mellom himmel og helvete, får man vel si, balanserte vi tre på en 1 m. bred egg med regnbuene bak oss. Vi følte oss så uendelige små. Det hele var for overveldende. Det samme syntes øyensynlig månen som blek og forskremt tittet fram bak Såtbakkollen for å iaktta dette naturens sublim skuespill.

Etter ennå en times klatring stod vi omsider på breen i Snøskaret. Nesten mørkt var det blitt og vanskelig å se når vi var på fjell, men breen gav da litt lys. Breen var en skuffelse. Den så frastøtende nifs ut i halvmørket med et fall på gode 500 m. og var

Giklingvatnet fra Nord-Trolla
Innerdalstårnet

R. Arentz Hansen

altfor bratt til glissade. Det ble å sparke og hugge seg ned, hvilket vilde si et par timers slit i våt og kald sne. Vi hadde bare en isøks og måtte være særlig aktpågivne med hensyn til forankringer, og så slappe som vi var gikk det utrolig sent. Vi var ikke kommet langt nedover før vi ble plaget av en ulidelig neggelbit som ikke akkurat hidrog til å øke farten. Etter to timers nervepirrende arbeide kom vi da ned til et sted hvorfra vi trygt kunde la det stå til og da skal jeg hilse og si at det ikke tok lang tid å nå dalen. Det så ut til at Lars tok det våte, stive tauet av med like stor fryd som han tok det på 12 timer forut og vi andre to følte det på akkurat samme måten. Kl. var omtrent to da vi stod frampå stegen. Da var det at Per plutselig fant på at han vilde bade. Det nyttet ikke at vi andre protesterte villt. Til slutt ga vi oss, da vi begynte å ane sammenhengen. Når Per ikke er i fjellet, forkorter han ventetiden til neste fjelltur med å selge badekar og dusjer i Trondhjem. Vi skjønnte at han i den «silde» nattetime hadde funnet det oportunt å lage litt ekstra reklame for badesaken. Han fant seg et stille tjern og dukket ned i det nattblanke vann. Kittelsen kunde ikke ønsket seg en mere levende modell til sitt billede: Nøkken. Han steg omsider opp av vannet øyensynlig forfrisket etter eget utsagn, og siste etappe ned igjennom bjørklien gikk raskt unna med sang og løp.

Det begynte å gry av dag da vi nådde ned til Innerdalsvatnet. En båt kom sigende imot oss og viste seg å inneholde unnsetnings-ekspedisjonens fortropper anført av Olav Innerdal. Gjensynsgleden stod sannsynligvis ikke meget tilbake for den gang da øst og vest oppnådde kontakt ved besettelsen av Tyskland. Senere møtte vi også sekretæren i T.T. Han vilde fluksens ha en artikkel til årboka.

Klokken var tre da vi kom i hus og enten De tror det eller ei, så satt Pers forlovede oppe og ventet med ørret i rømmesaus. En strålende dame og tilsynelatende helt rolig og uberørt av vår sene ankomst. Ørreten gikk ned på høykant, men sengen var det eneste vi tenkte på. Så vidt jeg husker, sovnet jeg mens jeg gikk opp trappen og vekket de øvrige gjester med spikerstøvlens forferdelige drønn.

P. S. Jeg antar at De nå sitter og tenker på at kanskje skal De prøve til sommeren. *Vær med øvede folk først* og skaff Dem en slik ilddåp som Lars fikk, og jeg kan forsikre Dem om at De fort vil finne fram til kjernen i klatresporten. De vil lære Dem selv å kjenne på en ganske annen måte enn før. Gå litt utenom alfarveien og De vil finne at ennå er ikke alt en rød- og hvitmalt sti. Det finnes ennå litt igjen av fjellet som det var da Slingsby gikk der. Jeg skal innrømme, som De sikkert også tenker, at det er synd at man må klatre for å nå disse steder idag.

Theo Volckmar.

«Stoppsted» — Nedalen

Trygve Christiansen